

Krone Verlag GmbH & Co.KG proti Rakousku, rozsudek ze dne 6. 11. 2003

Stěžovatel: Krone Verlag GmbH & Co.KG

Žalovaný stát: Rakousko

Číslo stížnosti: 40284/98

Datum: 06.11.2003

Článek Úmluvy: čl. 10

čl. 25

čl. 27

čl. 41

čl. 44

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: ochrana pověsti, ochrana práv a svobod jiných, stanoveno zákonem, svoboda projevu/sdělovací prostředky, zásah

Významnost: 2

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PRVNÍ SEKCE

6. listopadu 2003

VĚC KRONE VERLAG GmbH & Co.KG

(Rozsudek ve věci Krone Verlag GmbH & Co.KG v. Rakousko)

Evropský soud pro lidská práva - První sekce (dále jen „Soud“), zasedající jako senát, který tvořili soudci P. Lorenzen, předseda, E. Levits, S. Botoucharova, A. Kovler, V. Zagrebelsky, E. Steinerová, K. Hajiyeva a dále S. Nielsen, zástupce tajemníka sekce, po projednání na neveřejném zasedání dne 14. listopadu 2002 a 16. října 2003, vynesl posledně uvedeného data následující rozsudek:

POSTUP

1. Případ vznikl na základě stížnosti (č. 40284/98) proti Rakouské republice, předložené Evropské komisi pro lidská práva (dále jen „Komise“) podle bývalého čl. 25 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) rakouskou společností s ručením omezeným zaregistrovanou podle rakouského práva, Krone Verlag GmbH und Co.KG (dále jen „stěžující si společnost“), dne 24. února 1998.
2. Rakouská vláda (dále jen „Vláda“) byla zastoupena svým zástupcem, velvyslancem H. Winklerem, ředitelem mezinárodně právního odboru Spolkového ministerstva zahraničních

věcí.

3. Stěžující si společnost zejména tvrdila, že uložením jí nuceného odškodnění za porušení soudního příkazu pro období odvolacího řízení ohledně tohoto příkazu došlo k porušení jejího práva na svobodu projevu podle čl. 10 Úmluvy.
4. Stížnost byla postoupena Soudu 1. listopadu 1998, když vstoupil v platnost Protokol č. 11 k Úmluvě (čl. 5 § 2 Protokolu č. 11).
5. Stížnost byla přidělena Třetí sekci Soudu (ustanovení 52 § 1 Jednacího řádu Soudu).
6. Dne 1. listopadu 2001 Soud změnil složení svých sekcí (ustanovení 25 § 1 Jednacího řádu Soudu). Tento případ byl přidělen nově složené První sekci (ustanovení 52 § 1 Jednacího řádu Soudu). V rámci této sekce byl k projednání případu (článek 27 § 1 Úmluvy) vytvořen senát, jak stanoví ustanovení 26 § 1 Jednacího řádu Soudu.
7. Rozhodnutím ze dne 14. listopadu 2002 Soud prohlásil stížnost za přípustnou.
8. Stěžující si společnost i Vláda předložily svá stanoviska k meritu případu (ustanovení 59 § 1 Jednacího řádu Soudu). Poté co senát po konzultaci se stranami rozhodl, že k projednání meritu není třeba ústního jednání (ustanovení 59 § 3 in fine Jednacího řádu Soudu), reagovaly strany vzájemně na svá stanoviska.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

1. Okolnosti případu
2. Stěžující si společnost je vydavatelem novin (Neue Kronenzeitung) se sídlem ve Vídni.
3. V červenci 1996 uveřejnily noviny Neue Kronenzeitung několik článků o případech rodičů, paní a pana K., kteří zneužívali svou dceru. V článcích se uvádělo, že mají homobisexuální sklony. Později paní K. podala žalobu na náhradu škody proti stěžující si společnosti podle zákona o médiích u Zemského trestního soudu ve Vídni.
4. Dne 30. července 1996 nařídil soud stěžující si společnosti podle sekce 8a § 5 zákona o médiích, aby uveřejnila zprávu o zahájení výše uvedeného řízení. Tato zpráva byla uveřejněna v Neue Kronenzeitung dne 4. září 1996.
5. Ve dnech 5. a 10. září 1996 paní K. podala návrhy na výkon rozhodnutí podle sekce 20 zákona o médiích proti stěžující si společnosti. S odvoláním na ustanovení sekce 13 § 3 zákona o médiích, vyžadující stejnou „publikační hodnotu“, jakou měla původní zpráva, paní K. tvrdila, že zpráva ze 4. září 1996 byla menší než články z července 1996, takže nebyla uveřejněna v náležité formě.
6. Dne 17. prosince 1996 Zemský soud návrhy paní K. zamítl. Soud nalezl, že zpráva ze 4. září 1996, i když byla poněkud menší, má stejnou „upozornovací hodnotu“ a tudíž i stejnou „publikační hodnotu“ jako zmíněné články.
7. Rozhodnutím Odvolacího soudu ve Vídni ze dne 14. července 1997 bylo v řízení o náhradu škody s konečnou platností rozhodnuto. Soud nařídil stěžující si společnosti zaplatit paní K. částku 115 000 ATS jako náhradu škody za porušení presumpce neviny ve svých zprávách o paní K. a tento rozsudek uveřejnit. Stěžující si společnost tyto příkazy splnila.
8. Dne 30. července 1997 odvolací soud na základě odvolání paní K. zrušil rozhodnutí Zemského soudu ze dne 17. prosince 1996 a nařídil stěžující si společnosti zaplatit paní K. škodní penále ve výši 24 000 ATS, tj. 4000 ATS za každé vydání novin mezi 5. a 10. zářím 1996. Soud měl za to, že v jednom ze sporných článků, byla paní K. pomluvena dokonce i v podtitulku, zatímco zpráva neměla žádný podtitulek. „Publikační hodnota“ tak byla snížena.
9. Po tomto rozhodnutí podala paní K. další návrhy na výkon rozhodnutí pro období od 11. září 1996 do 4. srpna 1997.
10. Dne 23. září 1997 požádala stěžující si společnost, aby sekce 20 § 4 zákona o médiích byla aplikována analogicky. Toto ustanovení dovolovalo výjimku z uložení nuceného odškodnění po dobu odvolacího řízení v případě, že soud první instance uložil nucené odškodnění za nevhodnou publikaci článku – který však byl publikován způsobem blízkým náležité formě – a

jestliže se žalovaná strana proti tomuto rozhodnutí odvolala. Stěžující si společnost tvrdila, že po rozhodnutí soudu první instance v její prospěch, v němž se konstatovalo, že zpráva měla stejnou „publikační hodnotu“, se nevyžadovalo publikovat další zprávu. Proto se výše zmíněné pravidlo o výjimce z uložení nuceného odškodnění během odvolacího řízení aplikuje tím spíše na její případ. Stěžující si společnost dále požadovala, aby se sekce 20 § 3 zákona o médiích – která v případě zvláštních okolností dovoluje státnímu orgánu zastavit či odpustit uložení nuceného odškodnění, jakmile již zpráva byla publikována v náležité formě – aplikovala na období od 5. do 10. září 1996.

11. Dne 27. října 1997 nařídil Zemský soud stěžující si společnosti, aby paní K. vyplatila částku 508 000 ATS, tj. 4000 ATS za každé vydání Neue Kronenzeitung v období od 20. září 1996 do 16. ledna 1997, tj. do dne, kdy paní K. podala odvolání proti rozhodnutí ze dne 17. prosince 1996. Soud zamítl zbývající část návrhu paní K. a návrhu stěžující si společnosti podle sekce 20 § 3 zákona o médiích. Soud konstatoval, že sekce 20 § 4 zákona o médiích se aplikuje analogicky na období odvolacího řízení, takže nucené odškodnění musí být vyplaceno od 17. ledna do 4. srpna 1997.
12. Dne 30. ledna 1998 Odvolací soud ve Vídni zrušil částečně, na návrh obou stran, rozhodnutí Zemského soudu. Odvolací soud rozhodl, že stěžující si společnost je povinna vyplatit nucené odškodnění ve výši 1 304 000 ATS paní K., tj. 4000 ATS za každé vydání novin mezi 11. zářím 1996 a 4. srpnem 1997. Soud měl za to, že stěžující si společnosti nelze povolit výjimku z placení nuceného odškodnění za období odvolacího řízení, jelikož zpráva ze 4. září 1996 nebyla blízko zprávě v náležité formě vyžadované sekci 20 § 4 zákona o médiích.
13. Dne 30. června 1998 podala generální prokuratura stížnost pro porušení zákona u Nejvyššího soudu. Generální prokuratura tvrdila, že nucené odškodnění podle sekce 20 zákona o médiích je donucujícím opatřením. Podle generální prokuratury bylo nerozumné ukládat nucené odškodnění za období po rozhodnutí soudu první instance ze 17. prosince 1996, jelikož po tomto rozhodnutí měla být stěžující si společnost pokládána za jednající v dobré víře, jestliže již žádnou zprávu nepublikovala. Nucené odškodnění mělo být tudíž uloženo pouze pro období před 17. prosincem 1996.
14. Dne 15. září 1998 Nejvyšší soud stížnost pro porušení zákona zamítl. Nejvyšší soud uvedl, že podle sekce 20 § 4 zákona o médiích nelze řešit otázku dobré víry. Stěžující si společnost měla spíše zahájit řízení o shovívavosti podle sekce 20 § 3 zákona o médiích. V takovémto řízení by se bylo mohlo přihlídnout k její specifické situaci po prvoinstančním rozhodnutí ze dne 17. prosince 1996.
15. Relevantní vnitrostátní právo
16. V řízení o náhradu škody podle zákona o médiích soud nařídí mediální společnosti, aby publikovala krátkou zprávu o zahájení případu, je-li možné mít za to, že nárok na náhradu škody je dobře odůvodněn (sekce 8a § 5).
17. Tato zpráva musí mít stejnou „publikační hodnotu“ jako publikace, na kterou se odvolává (sekce 13 § 3).
18. Jestliže zpráva nebyla publikována v náležité formě, může žalobce požádat soud, aby uložil žalované straně nucené odškodnění za každé vydání, v němž zpráva mohla být náležitě uveřejněna, a to ve výši až 10 000 ATS za vydání (sekce 20 § 1).
19. Jakmile byla zpráva náležitě uveřejněna, může být nucené odškodnění na návrh žalobce za zvláštních okolností zastaveno nebo prominuto (sekce 20 § 3).
20. Strany mají právo se odvolat k odvolacímu soudu proti rozhodnutím ukládajícím nebo promíjejícím nucené odškodnění. V případě, kdy nucené odškodnění bylo uloženo pro nevhodné uveřejnění zprávy, a jestliže se žalovaná strana proti takovému rozhodnutí odvolala, neuloží se po dobu odvolacího řízení žádné nucené odškodnění, jestliže zpráva – jejíž řádné uveřejnění je předmětem sporu – byla uveřejněna způsobem blízcím se náležité formě (sekce 20 § 4).

PŘÁVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Údajné porušení článku 10 Úmluvy
2. Stěžující si společnost si stěžovala, že uložením nuceného odškodnění došlo k porušení jejích práv zaručených článkem 10, který v relevantní části zní takto:

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice....

2. Výkon těchto svobod, jelikož zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“
3. Zda došlo k zasahování
4. Stěžující si společnost uvedla, že uložení nuceného odškodnění bylo zasahováním do jejího práva na svobodu projevu, jelikož mělo za cíl vynucení další publikace zprávy v novinách stěžující si společnosti.
5. Podle názoru Vlády nebylo rozhodnutí rakouských soudů uložit nucené odškodnění zasahováním do práv stěžující si společnosti zaručených článkem 10. Jediným myslitelným zasahováním bylo předchozí nařízení rakouských soudů uveřejnit zprávu. Uložením nuceného odškodnění se pouze sledovalo vynucení předchozích rozhodnutí poté, co stěžující si společnost nevyhověla konečnému rozhodnutí.
6. Soud má za to, že nucené odškodnění bylo zasahováním do práv stěžující si společnosti zaručených článkem 10 a v této souvislosti se odvolává na případ Tolstoy Miloslavsky v. Spojené království (rozsudek ze dne 13. července 1995, Série A č. 316-B, § 35), kde Soud nalezl, že přiznání náhrady škody značně výše znamená zasahování do práv podle článku 10.
7. Zda bylo zasahování oprávněné
8. Zasahování odporuje článku 10, pokud není „stanoveno zákonem“, nesleduje jeden nebo více účelů uvedených v článku 10 odstavci 2 a pokud není „nezbytné v demokratické společnosti“ pro dosažení takového cíle nebo cílů.
9. „Stanoveno zákonem“
10. Stěžující si společnost uvedla, že uložení nuceného odškodnění podle sekce 20 § 1 zákona o médiích nebylo stanoveno zákonem. Zejména pak nařízení platit nucené odškodnění během odvolacího řízení po rozhodnutí soudu první instance v její prospěch se nedalo předvídat.
11. Vláda uvedla, že toto opatření bylo stanoveno zákonem, a to sekcí 20 § 1 zákona o médiích. Opatření bylo pro stěžující si společnost předvídatelné. To bylo implicitně uznáno i stěžující si společností, protože ta by jinak byla 23. září 1997 nepožádala, aby byla sekce 20 § 4 zákona o médiích aplikována analogicky. Tím stěžující si společnost uznala, že toto ustanovení nelze aplikovat jako takové a že pouze analogickou aplikací sekce 20 § 4 by se sekce 20 § 1 – která byla v principu aplikovatelná – již neaplikovala.
12. Soud má za to, že uložení nuceného odškodnění bylo uloženo zákonem, a to sekcí 20 § 1 zákona o médiích.
13. Legitimní účel
14. Stěžující si společnost rovněž zpochybňovala, že zde existoval legitimní účel.
15. Podle názoru Vlády sloužilo nucené odškodnění účelu ochrany pověsti třetích osob, které byly pomluveny v médiích, a k zajištění výkonu rozhodnutí o uveřejnění opačného prohlášení.
16. Soud souhlasí s Vládou a shledává, že uvedené opatření sledovalo legitimní cíl, a to „ochrany pověsti nebo práv jiných“ ve smyslu článku 10 § 2 Úmluvy.
17. „Nezbytné v demokratické společnosti“

18. Stěžující si společnost tvrdila, že je neslučitelné s tímto požadavkem, aby mediální společnost byla nucena uveřejnit další zprávu poté, co soud první instance vynesl rozhodnutí v její prospěch, a to pouze pro jistotu, kdyby odvolací soud zrušil rozhodnutí nižšího soudu. Kdyby byl tehdy odvolací soud potvrdil rozhodnutí nižšího soudu, pak by se ukázalo druhé uveřejnění zprávy jako zbytečné. Takovéto uveřejnění by znamenalo značné finanční břemeno pro mediální společnost, takže by bylo disproporcionálním zasahováním do jejího práva na svobodu projevu. Stěžující si společnost dále poukázala na to, že 30. července 1997, když odvolací soud rozhodl o uložení nuceného odškodnění v neprospěch stěžující si společnosti uveřejnit v náležité formě zprávy o zahájení řízení o náhradu škody, vydal již dříve v tomto řízení konečné rozhodnutí, a to 14. července 1997. Na závěr stěžující si společnost uvedla, že částka ve výši více než 1,3 milionu ATS byla hrubě nepřiměřená a tudíž nikoliv nezbytná ve smyslu článku 10 § 2 Úmluvy.
19. Vláda tvrdila, že nucené odškodnění není pokutou, nýbrž náhradou škody, jelikož peníze -jejich výše závisí na řadě otázek, u nichž soudní rozhodnutí nebylo řádně naplněno - je třeba vyplatit poškozené straně a nikoliv státu. V důsledku toho, jelikož škoda způsobená žalující straně nekončí prvoinstančním rozsudkem, nýbrž pokračuje během odvolacího řízení, je třeba při přiznávání platby nuceného odškodnění vzít v úvahu také toto období. Potenciální újma platit nucené odškodnění také za dobu odvolacího řízení je inherentní zásadě panství práva, implikující riziko, že odvolací soud po svém přezkoumání zruší rozsudek nižšího soudu. Závěrem Vláda poukázala na to, že nucené odškodnění ve výši 4000 ATS za vydání není nepřiměřené.
20. Soud připomíná, že svoboda projevu tvoří jeden z podstatných základů demokratické společnosti a jednu ze základních podmínek jejího rozvoje, jakož i rozvoje každého jednotlivce. Jak stanoví článek 10 § 2, podléhá tato svoboda určitým výjimkám, které však musí být konstruovány striktně a potřeba každého omezení musí být přesvědčivě prokázána (viz *Nilsen a Johnsen v. Norsko /GC/, č. 23118/93, § 43, ECHR 1999-VIII*).
21. Tisk hraje v demokratické společnosti důležitou roli. I když tisk nesmí překročit určité meze, zejména pak respektování pověsti a práv ostatních, je přesto jeho povinností šířit - způsobem konsistentním s jeho povinnostmi a odpovědností - informace a myšlenky ve všech věcech veřejného zájmu (viz *De Haes a Gijssels v. Belgie, rozsudek ze dne 24. února 1997, Reports 1997-1, str. 233-234, § 37*). Nejenže tisk má povinnost šířit takovéto informace a myšlenky, ale veřejnost má také právo je obdržet. Kdyby tomu bylo jinak, nemohl by tisk hrát svou životní roli „veřejného hlídačského psa“ (viz *Thorgeir Thorgeirson v. Island, rozsudek ze dne 25. června 1992, Série A č. 239, str. 28, § 63; Bladet Tromso a Stensaas v. Norsko /GC/, č. 21980/93, § 62, ECHR 1999-III; Unabhangige Initiative Informationsvielfalt v. Rakousko, č. 28525/95, § 46, 26. února 2002*).
22. V souladu s dobře zakotvenou judikaturou test nezbytnosti v demokratické společnosti od Soudu vyžaduje, aby určil, zda napadené zasahování odpovídalo „naléhavé sociální potřebě“, zda bylo přiměřené sledovanému legitimnímu cíli a zda důvody uváděné vnitrostátními orgány na jeho ospravedlnění byly „relevantní a postačující“ (viz *Lingens v. Rakousko, rozsudek ze dne 8. června 1986, Série A č. 103, str. 25-26, § 40 a Barthold v. Německo, rozsudek ze dne 25. března 1985, Série A č. 90, str. 21, § 43*). Při posuzování toho, zda takováto potřeba existuje a jaká opatření je třeba přijmout k jejímu uspokojení, mají vnitrostátní orgány určitý rozsah volné úvahy. Tato volná úvaha však není neomezená, ale jde ruku v ruce s evropským dohledem Soudu, jehož úkolem je vynést konečné rozhodnutí o tom, zdaje nějaké omezení slučitelné se svobodou projevu garantovanou článkem 10. Takže úkolem Soudu při výkonu této dozorové funkce není nahradit vnitrostátní orgány, ale spíše přezkoumat podle článku 10, ve světle případu jako celku, rozhodnutí, jež tyto orgány vydaly v rámci svého práva na volnou úvahu (viz, mimo jiné, *Fressoz a Roire v. Francie*) /GC/, č. 29183/95, § 45, Reports 1999-1*).
23. V daném případě může Soud akceptovat názor Vlády, že zásadě panství práva je inherentní, že vyšší soud může zrušit rozhodnutí nižšího soudu, jelikož právní jistota existuje pouze při

respektování závazného konečného rozhodnutí. Avšak v daném případě není hlavní otázkou aspekt právní jistoty, nýbrž spíše povinnosti a odpovědnost spojené s výkonem svobody projevu masmédií. V tomto ohledu Soud připomíná, že Generální prokuratura ze svého vlastního podnětu podala stížnost pro porušení zákona ze dne 30. června 1998, neboť shledala nepřiměřeným, aby nucené odškodnění bylo uloženo pro období následující po vynesení rozhodnutí soudu první instance ze dne 17. prosince 1996, jelikož po tomto rozhodnutí bylo třeba nahlížet na stěžující si společnost jako na jednající v dobré víře, když neuveřejnila další zprávu. Podle názoru Generální prokuratury bylo možné uložit nucené odškodnění pouze pro období před 17. prosincem 1996.

24. Soud souhlasí s důvody uvedenými Generální prokuraturou. Od stěžující si společnosti nebylo možné očekávat, že uveřejní další zprávu, když měla k dispozici soudní rozhodnutí znějící v její prospěch, a to pouze pro případ, že by toto rozhodnutí mohlo být zrušeno vyšším soudem nebo z obavy před dalšími žádostmi o výkon rozhodnutí podanými žalující stranou a z následného uložení nuceného odškodnění.
25. Soud se tudíž domnívá, že uložení nuceného odškodnění pro období odvolacího řízení bylo pro účely článku 10 Úmluvy disproportorní a zbytečné. Proto byl článek 10 Úmluvy porušen.
26. Aplikace článku 41 Úmluvy
27. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

1. Škoda
2. Stěžující si společnost požadovala částku 566 204,68 ATS (41 147,70 EUR) jako náhradu peněžní škody, tj. vrácení plateb provedených na základě smírného urovnání docíleného mezi stěžující si společností a žalující stranou dne 16. listopadu 1998, jímž byly urovnány různé požadavky z různých řízení.
3. Vláda nesouhlasila s tím, že existuje příčinná souvislost mezi požadovanou částkou a nalezeným porušením Úmluvy.
4. Soud se domnívá, že nelze prokázat s dostatečnou přesností, které platby provedené stěžující si společností z částek přicházejících v úvahu byly přímým důsledkem jejího odsouzení, u něhož Soud shledal, že je v rozporu s článkem 10. Proto Soud přiznává na bázi ekvity částku 20 000 EUR jako náhradu peněžní škody.
5. Pokud jde o morální újmu, Soud poznamenává, že při absenci jakéhokoliv požadavku v tomto ohledu nelze z tohoto titulu přiznat žádnou částku.
6. Náklady a výdaje
7. Pokud jde o náklady a výdaje vynaložené na své právní zastoupení ve vnitrostátním řízení o výkon rozhodnutí, stěžující si společnost požadovala částku 112 962,60 ATS (9209,31 EUR), sestávající z částky 60 000 ATS za právní zastoupení před soudy první a druhé instance a z částky 52 962,60 za právní zastoupení před Nejvyšším soudem. Dále pak stěžující si společnost, která nebyla zastoupena poradcem v řízení podle Úmluvy, požadovala částku 1000 EUR na úhradu nákladů vynaložených při řízení podle Úmluvy. Stěžující si společnost uvedla, že případ byl připravován a sledován jejími zaměstnanci, což mělo za následek vynaložení vnitřních nákladů přinejmenším v této požadované částce.
8. Pokud jde o požadavek na úhradu nákladů a výdajů vynaložených při vnitrostátním řízení, Vláda tvrdila, že jej nelze odvozovat od předložených celkových částek, které byly vynaloženy ve snaze zabránit shledanému porušení Úmluvy. Pokud jde o požadavek na úhradu nákladů a výdajů vynaložených při řízení podle Úmluvy, Vláda se nevyjádřila.
9. Soud shledává, že částky požadované stěžující si společností se jeví jako rozumné, a přiznává jí je v plné výši, tj. 9209,31 EUR.

10. Úroky z prodlení

11. Soud pokládá za vhodné, aby úroky z prodlení měly základ v marginální úrokové míře Evropské centrální banky, k níž by měly být připočteny tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. Konstatuje, že byl porušen článek 10 Úmluvy;
2. Konstatuje,

(a) že žalovaný stát je povinen vyplatit stěžující si společnosti do tří měsíců ode dne, kdy se tento rozsudek stane konečným podle článku 44 § 2 Úmluvy, níže uvedené částky:

(i) 20 000 EUR (dvacet tisíc euro) jako náhradu peněžní škody;

(ii) 9209,31 EUR (devět tisíc dvě set devět euro a třicet jeden cent) jako náhradu nákladů a výdajů;

(iii) jakoukoli daň, která může být splatná z výše uvedených částek;

(b) že po uplynutí výše uvedených tří měsíců až do vyrovnání budou z výše uvedených částek splatné prosté úroky o úrokové míře rovnající se marginální úrokové míře Evropské centrální banky během doby prodlení plus tři procentní body;

2. Zamítá zbývající část požadavku stěžující si společnosti na spravedlivé zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a vyhlášeno písemně dne 6. listopadu 2003 v souladu s ustanovením 77 § 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

1. LORENZEN

předseda

1. NIELSEN

zástupce tajemníka sekce

*) Viz Výběr z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Strasbourgu – Přílohový sešit XXII/2000, Rozhodnutí ES o stížnosti č. 29183/95, str. 2.